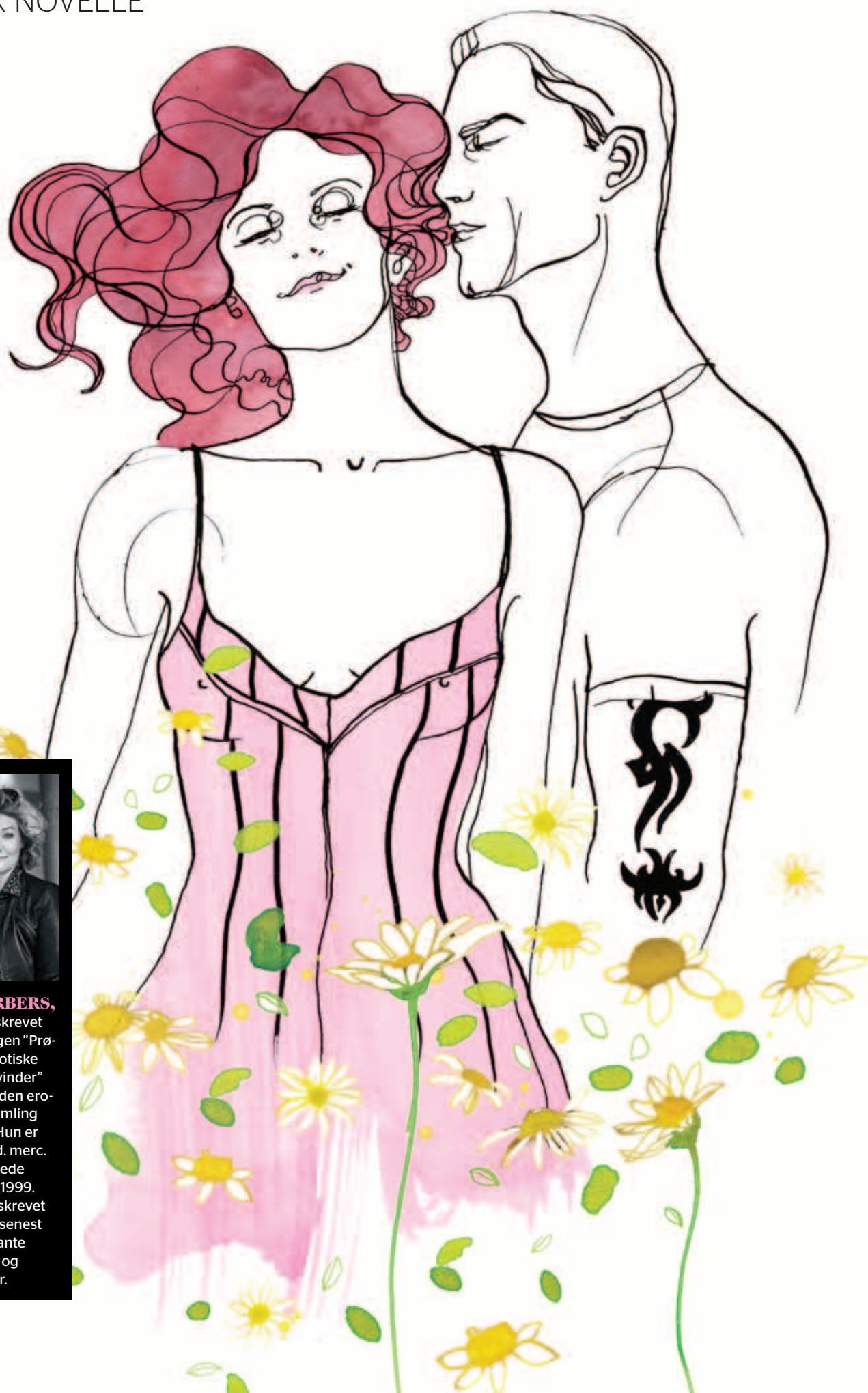


EROTISK NOVELLE



LOTTE GARBERS, født 1967, har skrevet novellesamlingen "Prøverummet - erotiske fantasier for kvinder" og bidraget til den erotiske novellesamling "360 grader". Hun er uddannet cand. merc. int. og debuterede som forfatter i 1999. Siden har hun skrevet flere romaner, senest "Laust" (Rosinante 2013), noveller og interviewbøger.



EN DUFT AF INGENTING

Hver lørdag sælger Rosa ham en rød, langstilket rose, som han skal give til ugens nye date, som han altid mødes med på caféen over for blomsterhandleren. Han tænder hende. Og en dag beslutter Rosa sig for at udleve sine fantasier.

AF LOTTE GARBERS. ILLUSTRATION: TORIL BÆKMARK. FOTO: STINE HEILMAN.

HOT SUMMER

Hen over sommeren giver vi dig ti erotiske noveller skrevet af en række danske forfattere. Alle noveller er skrevet direkte til ALT for damerne og har aldrig været offentliggjort før. I næste uge kan du læse "Retur" af Hassan Preisler.

Jeg ved ikke, hvad det skal være for nogle, måske bare nogle hvide? Rosa samlede hurtigt tre hvide gerberaer op fra spanden. Hurtigt, fordi hun satte håndfladen ind under blomsterhovederne og lod dem glide i sikkerhed ind mellem fingrene. Hun mærkede blødheden fra blomsterhovederne mod hånden og var tilfreds med, at hun havde købt så rigeligt ind af dem; de var strunke i stilken og mælkede i farven. Hun klemte lidt om stilken for at mærke, om de havde fået nok vand. Det havde de.

– Skal jeg binde dem for dig?

Rosa hørte ikke svaret, for endnu en kunde fik døren til at rasle med klokken.

Det var ham. Med mobilen i hånden. Det var også lørdag. Han swipede hele tiden uden at kigge op, og hun vidste godt, hvad han lavede. Det var ham, der havde vist hende, hvordan man gjorde med en dating-app, hvor man hele tiden bladrede forbi dem, hvis billeder man ikke lige tændte på, og når

man så noget rart, trykkede man "ja tak", og var der et match, ja, så var der et match. Lige i nærheden.

Hun gjorde gerberabuketten færdig, og han havde fortsat hovedet helt nede i telefonen, mens hun satte et lille rør med vand på en rød, langstilket rose, som hun svøbte i cellofan. Det var hans standardudstyr til en lørdag eftermiddag på caféen lige ovre på den anden side af det lille torv.

Hun syntes, det var plat med en rød, langstilket rose. Hun syntes også, dating-apps var platte. Og hun syntes, at han i sin alt for stramme, gråmelerede T-shirt og de to tatoveringer, der nænsomt stak hovedet frem i hvert ærme-gab, hans diskrete guldkæde og hans alt for maskinklippede hår og fitness-brune hud var plat.

Men hans smil var ikke spor plat. Om lidt ville han sidde med sin røde rose på det cafébord, der vendte ud mod hendes butik og vente på sin dating-app-date. I dag var det en pige med sorte stiletter. De plejede at være mere sommervenlige i farven, men

vejret var ikke i top for tiden, selvom det snart var juli. Hun havde små shorts på og noget hvidt skjorte-top-agtigt, der formodentlig var nedringet, men det kunne Rosa ikke rigtig se herfra. Selv var hun i sine jeans og sneakers med forklæde og hestehale med lidt jord i, efter at hun havde rettet på håret i løbet af dagen.

Da hun et kvarters tid senere samlede spandene foran butikken sammen og stillede dem på plads for natten på vognene, var de allerede gået, men inden hun havde fejlet færdig, kom han tilbage. Stod i hendes bagdør og greb fat med hænderne i dørkarmen oven over døren, så hans store overkrop fyldte hele døråbningen ud.

– Rosa, har du en til?

– Var der ikke bid?

– Hun havde to små børn, som vi begyndte med at snakke om.

– Tænk engang. Hun spurgte ikke engang til dig?

– Hun viste mig fotos. Hvad giver du mig?

– Sikke dog et ussel menneske. >>



” Det var ham, der havde vist hende, hvordan man gjorde med en dating-app, hvor man hele tiden bladrede forbi dem, hvis billeder man ikke lige tændte på, og når man så noget rart, trykkede man ”ja tak”, og var der et match, ja, så var der et match.

– Hvad med dig selv? Har du planer for i aften?

Nej, Rosa havde ikke planer for denne lørdag aften. Heller. Efter Kim var flyttet, var det blevet lidt småt med planer. Det havde gjort ondt, at han ikke ville mere, og det havde hun ikke prøvet før. Det gjorde egentlig ikke ondt mere, men tværtimod var der kommet en sær frihed, som hun stadig nød. Hun vidste godt, at der var noget tiltalende ved ideen om at følges med en, at dele det hele med en, men hun delte med så mange, og efter hun var blevet alene igen, var der også andet, hun var blevet klogere på.

For eksempel, at ham, som hun nu lavede endnu en rød cellofanrose til, tændte hende. Rent. Og han anede det ikke. Det var næsten det bedste ved det.

Da hun låste butiksdøren forneden, så hun en kvinde nærme sig hans bord på caféen. Han rejste sig, han var som regel meget højere end de kvinder, han datede – måske var det et af hans kriterier? Han lagde nænsomt sin nøgne arm med de lyse hår om kvindens lænd, måske ikke langt nok nede efter Rosas smag, men han førte hende sikkert ned på pladsen foran ham, gav hende rosen, som kvinden aldrig vidste, hvor hun skulle gøre af, fordi den var så lang, og når hun takkede ham, lavede han en håndbevægelse foran sig, som om han var en genert skole-dreng, der bare gjorde, hvad mor havde lært ham, og han sad altid sådan på spring på den spinkle stol, med det ene

lår vendt udad, så han kunne rejse sig i en rasende fart, og for det meste vippe-de han også benet op og ned i en rastløs rytme. Eller også kørte han hånden op og ned af sit lår, op og ned, og når Rosa kom hjem og gik i seng, tænkte hun på, at måske var det en mulighed for ham at lade den hånd vandre, over på kvinden, over på Rosas lår, som var nøgent under den korte sommerkjole, og hvis hun nu sad yderst på stolen, helt yderst, og han rakte lidt ind over bordet, så kunne hun give plads til hans hånd, så den kunne glide helt op ad hendes inderlår, helt op og så ned til knæet igen, med først blide strejf, så med lidt mere fasthed, og hånden ville komme tættere og tættere på, og hans rastløshed ville blive til nysgerighed, når hans finger prikkede til dér, hvor hendes trusser skulle have været, men det var de ikke, og han ville lukke øjnene af overraskelse og begejstring, mens han lod bare en enkelt finger synke ind i hendes blødhed.

Hun så ham sjældent før om tirsdagen, og hun spurgte som regel, om der havde været bid, eller noget andet sarkastisk, og han slog det hen eller fortalte, at han havde ordnet hende, men at det ikke rigtig var noget, og kemien ligesom ikke var der.

Denne tirsdag følte han trang til at tale lidt mere om lørdagens fangst.

– Hun var negletekniker, men hendes negle var ikke meget lange, de var tilpas, men ikke lange og røde.

– Skal de helst passe til rosen?

– Ja, de skal da ikke ligne dine, Rosa!

Ikke for noget, men se lige på dem.

Hun så på de korte, flossede negle med jord i neglebåndene, som var så svære at holde helt rene, selvom hun kendte nogle gode kneb med citron og ingefær og et skvæt rosenolie.

Hun kiggede ham i øjnene, mens han ømmede sig lidt over sin direkte måde at vurdere hende på.

– Vil det sige, at hvis du så mig på din app, ville du sige nej med det samme?

– Hvis det var et billede af dine negle, så ja.

– Og hvis ikke?

Han slog blikket ned og fandt de penge frem, som han skyldte hende.

– Rosa, for fanden, vi er venner, ikke? Man skal ikke, du ved...

– Ordne sine venner? Bare rolig, du er slet, slet ikke min type.

Det sidste sagde hun, mens hun lænede sig ind over disken, og han flyttede sig væk og slog en ikke så let latter op. Hun havde ventet, at han ville sige noget kækt, noget selvfedt, noget hun måske kunne blive såret over, hvis hun ville, men i stedet blev han usikker. Det var ham, der blev såret. Det havde hun ikke ventet.

Den aften fantaserede hun ikke. Hun lagde planer.

Weekenden kom nærmere, og varmen kom. En vindstille fredag eftermiddag kom han ind igen, og hun gav ham ikke rosen.

– Jeg har travlt, Rosa, kom nu med den.

– Du må lige gå med mig om bagved.

Jeg har brug for din hjælp.

Da hun passerede lavendlerne på vej ud bagved, lod hun hånden strejfe dem, og deres sødlige duft må have ramt ham.

– Jeg skal binde denne her vildtbuket, og den er lidt svært at tøjle. Den er så flyvsk.

– Hvem skal have den rodebunke?

Rodebunken var lupiner, halmstrå med aksene på, kornblomster, akelejer, vibeg og margueritter og lignede lige det, den skulle: noget, man selv havde plukket.

– Det er til en mand, som har en kvinde i sit liv, der vil ham det godt.

– Blomster til en mand?

– Prøv at stikke næsen ned i den.

Det gjorde han, og så rynkede han lidt på den.

– Jeg kan ikke lugte noget.

– Blomster dufter. Ligesom kvinder.

Og den her, den dufter af sol, strand, varme sten, lidt af tis, men det er margueritterne.

– Tis?

– Den dufter bare ikke så nydeligt.

Prøv at dufte til lavendlerne ved døren og så kom tilbage.

Han gjorde det.

– Nu lugter den godt.

– Dufter. Som en kvinde?

Han kiggede hende i øjnene og nikkede. Hun bad ham holde buketten, mens hun bandt den. Hun brugte tænderne til hjælp. Den skred for ham, og de fumlede, og han trak blomsterbåndet ud af munden på hende, blidt, og hans finger trykkede hårdt ned på stilkene, så hun kunne binde dem stramt.

De stod så tæt, at hun kunne mærke hans armmuskel bevæge sig. Han var ikke meget højere end hende, så deres arme gned sig op og ned ad hinanden, mens hun pegede på hver af blomsterne og fortalte, hvad de hed. Han flyttede sig ikke en millimeter, mens hun talte. Da han rakte over mod hylden for at tage blomstersaksen og klippe det overskydende bånd af, blev hun sikker.

Han snusede til hende, mens han kvikt bøjede sig mod hendes ansigt.

– Buketten har en rigtig skidt holdbarhed, så den skal hurtigt i vand og ikke have sollys. Så holder den nok til i morgen.

– Det var ikke længe. Hvad koster den?

– Den skal du ikke betale en krone for.

– Er den til mig?

Hun svarede bare mmm og sagde, at han skulle skynde sig hjem med den.

– Men hvad med min aftale?

– Hende må du swipe væk.

Rosa havde kort sommerkjole på dagen efter. Det var varmt, og det var

»



” Da hun gik ud i baglokalet, lod hun hånden strejfe alle lavendlerne, og duften ramte hende i mellemgulvet, præcis på det tidspunkt hvor hun hørte ham derude.

” *Hun stillede sig nu helt op ad ham. Blottede halsen, og han snusede hende på halsen, så hårene rejste sig på hendes arme, og brystvorterne strammede sig helt an.*

vindstille, og hendes blomster led i varmen. Han kom ikke, som han plejede, et par timer inden lukketid. Hun havde overvejet, om hun skulle droppe at lave cellofanrosen klar til ham, men den lå her og gispede, så hun pakkede den ud igen.

Den sidste kunde kom og gik, og Rosa mærkede et stik af fortrydelse. Hun skrubbede alligevel neglene ekstra godt med sin hjemmelavede pasta af citron, rosenolie og ikke så meget ingefær i dag, fordi det godt kunne dominere for meget, og da hun gik ud i baglokalet, lod hun hånden strejfe alle lavendlerne, og duften ramte hende i mellemgulvet, præcis på det tidspunkt hvor hun hørte ham derude.

Han havde sin vanlige uniform på, grå T-shirt, der sad for stramt, og han kommenterede hendes kjole med det samme, efter han havde fløjtet ad hende.

– Har du planer?

Hun nikkede.

– Med en mand?

– Mmm, svarede hun.

– Jeg skal møde ham på caféen.

– Din buket har sendt lugte, jeg mener, dufte ud hele natten. Jeg måtte flytte den ud i køkkenet.

Hun gik helt hen til ham.

– Var det en god eller en dårlig duft?

– Det ved jeg ikke.

Han trak på de store, brede skuldre.

– Den var irriterende.

– Irriterende?

– Ja, lidt ligesom du er.

– Du ved godt, at den ikke dufter spor, den buket, ikke? Det er noget, du tror.

– Den dufter altså helt vildt meget,

mest af dig.

– Hvordan dufter jeg så?

Hun stillede sig nu helt op ad ham.

Blottede halsen, og han snusede hende på halsen, så hårene rejste sig på hendes arme, og brystvorterne strammede sig helt an.

– Lækkert. Du dufter virkelig lækkert, Rosa.

Han kunne vist selv godt høre forundringen i stemmen. Hun tog ham i hånden og trak ham med ud ad bagdøren. De passerede den udpakkede, røde rose, og han ville tage den med, men hun rystede på hovedet.

De satte sig ved hans vanlige cafébord.

– Hvad plejer du så at sige?

– Om det var svært at finde, om hun kan genkende mig fra fotoet, om hun kan lide, hvad hun ser, sådan noget.

Hans ben begyndte allerede at gå op og ned. Rosa satte sig yderst på stolen.

– Hvad siger hun så?

– Det kommer an på, hvilken type, hun er. Det finder jeg hurtigt ud af.

– Hvordan?

– Hvis hun bliver for genert, ja, så ved jeg, at hun ikke er den frække type.

– Kan du godt lide det frækt?

– Ja, Rosa. Det kan jeg godt.

– Så de må gerne være meget direkte?

– Ja, for fanden. Det er lækkert.

– Lækkert? Hvad siger du så? Hvad du kunne tænke dig at gøre ved hende?

– Det kommer an på.

Hans hånd begyndte nu at køre op og ned ad låret. Hans blik flakkede. Han smilede. Hans smil var godt og usikkert.

– Jeg ved godt, hvad jeg kunne tænke



mig, sagde hun så og lod sit knæ ramme hans. Hans bevægelse stoppede øjeblikkeligt. Hun stak hånden ned i håndtasken og lod sin knyttede hånd glide over bordet, forbi hans glas. Han grinede let, stadig usikker, men også alarmeret.

– Skjuler du dine negle for mig?

– Det kunne jeg ikke drømme om. Og jeg tror egentlig, du er ligeglad.

Han vendte hendes hånd og lod en finger kærtegne de næsten rene, korte negle, så foldede han langsomt fingrene ud, og han genkendte med det samme, hvad det var, hun havde haft i hånden. Han samlede hendes trusser op i en hurtig bevægelse.

Han tog dem helt op til næsen og sagde, at de duftede som buketten. De lo, og endelig ramte hans, store, varme, faste hånd hendes nøgne lår nede under bordet. Han lod hånden køre et par gange op og ned af inderlåret, inden han lukkede øjnene og lod fingeren synke ind i hende. ●